

J. M. A.

No. 12. }

December 1885.

{ Ilte Aargang.

Julesalme.

Mel. Paa Gud atene.

Guds store Under!
 Vi have Engle hyst,
 Krist hos os blunder,
 Guds Fred paa Jord er lyst!
 Ja, lad kun høres
 Guds Børns Halleluja,
 Lad Strengen vøres
 For Krist i Davids Stad!
 Nu skal vi søres
 Med ham til Himlen glad.

I Krybben smiler
 Guds-Barnets Raadest. u
 Ad Hver, som iler
 Med Hyrder til ham ind;
 De ham oplede
 Og have Sjelen fuld
 Af Bøn at bede,
 Af Myrtha og af Gulb,
 De gaa med Glæde,
 Gud er dem hjertens hulb.

Hav Tak, som træder
 Til Armod's Hytter ned!
 Hav Tak, som glæder
 Os med din søde Fred!
 Kom ind, o Kriste!
 Lend Lys i hver Mand's Gaard,
 Lad Fien bliste,
 Giv Varme snart og Vaar,
 Lad Jngen misle,
 Hvad Godt din Fødsel spaar!

Herude Kulde
 Er nu og dyben Sne,
 Guds Hinte sulde
 Af Sjerner dog af se.
 For os optændes
 En deilig Raadefol,
 Guds Naavn vendes
 Til os fra Himlens Stof,
 Naar Alling endes,
 Vi der skal holde Jul.

Landstads.

Gelten fra Featherstone.

(Slutning).

Der løb ikke flere Nødsfud, og vi anstrengte forgjæves vore Dine for at se et Glint af Skibet, ligesom der heller Intet kunde høres gennem den øredøvende Brænding. Der var intet Andet at gjøre end oppøbie Dagslyset, som heldigvis heller ikke vilde lade vente længe paa sig. Da det brød frem over Oceanet, viste det os forst nogle slapt nedhængende Seil, derpaa et stort Strøg halvt under Vandet, spoiende frem og tilbage paa Stenene omtrent i et Bøkseskuds Afstand fra Klippelysten; en Del Mennesker havde klynget sig sammen paa Vassen, og da de saa os, brød de ud i et Glædeskrig, der bragte Blodet til at dirre i vore Aarer.

"Er der dog ikke Noget, vi kunne gjøre for dem," sagde John Sawyer ivrig til Læreren.

"Lader os gjøre en Tommeslaade af Træerne og seile ud til dem," raabte flere af Drengene.

"Den vilde ikke holde to Minutter i Brændingen," svarede Læreren, idet han saa forvirret omkring og vred sine Hænder.

"Hør! hør!" raabte Andre, "de raabe til os."

Vi saa en af Mændene reise sig op paa Rigningen med en Raaber i Haanden og hørte derpaa svagt nogle enkelte Ord og gjættede os til Resten.

"Vi synke, naar Floden stiger," og fort efter: "Vore Vaade ere gaaede tabt."

"Kunne I høre, Dreng, deres Vaade ere borte, og de ville synke, saa snart Floden kommer. Hvad skulle vi gjøre for dem?" udbrod Læreren raadvild og næsten fortvivlet.

"Jeg mener, vi maa helst bede for dem," sagde Lille Tims og saa trostlydig op i Læreren's overraskede Ansigt.

"Du har Ret, Tims," svarede han hurtigt; "vi skulle bede Gud om at hjælpe os. Dreng, tager Eders Hatte af."

Vi adlode ham oieblikkelig og faldt Alle ned paa vore Knæ og bad stille nogle Dieblikke, hvorefter vi fore op, da der meget tydelig blev sagt gennem Raaberens: "Pas

paa, vi skyde en Line i Land," og, før vi ret havde fattet, hvad der mentes, udstødte Skibets Kanon Nøg og Jib, og en virkelig Kugle klovede Luften førende et langt Neb med sig; men begge Dele faldt ned i Vandet om rent lige saa hurtig, som de forlod Kanonens Munding, og vi sprang Alle hen til Kanten af Klippen for at høre, hvad Manden igjen raabte: "Vi sende nok en Kugle, pas paa!"

Det varede 5, 6 eller 10 Minutter, inden de igjen fik ladet, og vi ventede spændt. De vilde nok vogte sig for at gjøre nogen Feil denne Gang Vanskeligheden ved at kaste en Line i Land med en Kanonkugle syntes os ikke saa stor, da vi endnu ikke havde studeret den Del af Mathematiken, som man bruger dertil, og vi vidste derfor ikke, hvilke betydelige Beregninger der udfordredes til at sende en Kugle til Toppen af vor Klippe; men Læreren vidste det, og da Kuglen slog død mod Klippewæggen, udbrod han, at det kun var, hvad han havde ventet.

"De have mistet sit sidste Haab. Gud hjælpe dem!"

"Den gaar dybere ned i Vandet," raabte vi, da Skibet ligesom boiede sig under den svære Donning.

"Der er en Kvinde med, hun klynker sig til Rigningen!"

Det var Lille Tims, der raabte dette Sidste, det huffede vi bagefter.

Retop i det Dieblik vare vi Alle samlede paa Kanten af Klippen og saa paa Nebet, der havde løsrevet sig fra Kuglen og nu hoppede paa Bolgerne. Kunde vi blot saa fat paa det, vilde vi være istand til at redde hele Besætningen. I samme Dieblik saa vi en mørk Gjenstand gaa ned, dybt ned. Læreren raabte: "Gode Himmel, hvad gjør Drengen dog?" og vi saa Alle forvirrede og forskædede paa hverandre.

"Det er Lille Tims, Lille Tims!" raabte vi Alle, da vi saa hans blege, forskædede Ansigt hæve sig op over de rasende Bolger og se paa os et Dieblik.

Af hvad der videre hændte, kan jeg kun erindre, at Nogle af os fulgte Læreren ned

ad Klippernes talfede Sider, og en 6—7 Minutter efter grebe vi Lille Tims fra Bølgerne, som kastede ham op mod Kysten. Han holdt krampagtig fast om Rebet med begge Hænder, men var ellers død og kold at se til. Vi styndte os op med ham til Jibden og sankede mere Næring til den for at kunne opvarme hans livløse Legeme.

Videre erindrer jeg, at vi først trak det tyndere Reb op og derpaa halede det svære Skabeloug, som var bundet til det, iland, og, efter at vi havde jurret det godt fast til et Træ, klatrede den tykke, men behændige Kaptein iland og lagde sig ved Siden af Lille Tims, idet han flere Gange med Varme sagde: "Gud velsigne Drengen! Gud velsigne ham!" Derpaa rullede han ham frem og tilbage paa Jorden, gned hans Hænder og Fodder og tog tidsidst sin Frakke af, soobte den om Lille Tims og lob med ham i sine Arme hele Veien op til Skolen.

Vi Andre fulgte naturligvis med og samlede os i det store Kjøkken foran det aabne Jibsted, slaaede af Hrefrygt og neppe vovende at trække Veiret, medens de stræbte at bringe Liv i Lille Tims. Hele Eskibets Besætning var efterhaanden kommen iland og gaaet op til Skolen; der blev sendt Bud efter Doktoren, og Stibet ude paa Rebet var gaaet under, inden han endelig aabnede sine Dine.

"Du har det lidt kedre nu, min Dreng, ikke sandt?" sagde Doktoren opmuntrende.

"Det var Rebet, — jeg vilde have fat paa Rebet," sagde han og saa ud, som om han drømte.

"Du fik det ogsaa, min raske Dreng," sagde den tykke Kaptein, "du har frelst os Alle."

Da vi Drengene havde hørt det, lob vi ud og ringede af Glæde med den store Skoleklokke, som der aldrig var blevet ringet for, og derefter gif vi Alle ud paa Legepladsen og gav Lille Tims — Helten fra Featherstone — tre mægtige Hurraer.

Og Byens Avis havde den næste Dag en glimrende Beretning om det Passerede. Saadan en Storm, stod der, havde der ikke

været paa vore Kyster i mange Aar. Der- efter blev der givet en Beskrivelse af Braget og en Beretning om vor Skole. Lille Tims Navn var trykt helt ud, og der fortaltes, at han lob ned ad den høieste Klippe ved Cumberland's Kyst og svømmede ud efter Rebet, og, da man havde faaet fat paa det og sat det fast, havde Matroserne bundet en Kurv paa det, i hvilken Kapteinsens Hustru og hele Besætningen den Ene efter den Anden sikkert bleve bragte iland.

Hvad Juletræet fortæller.

(Efter Felix Bungener.)

"Hvad siger Juletræet os?" — spurgte jeg Juleaften mine Børn, som jublende sprang rundt Juletræet med alle dets Lys.

"Det siger os: Glæder Eder!"

"Godt. Men hvorover skal vi glæde os?"

"Derover, at Jesus er født."

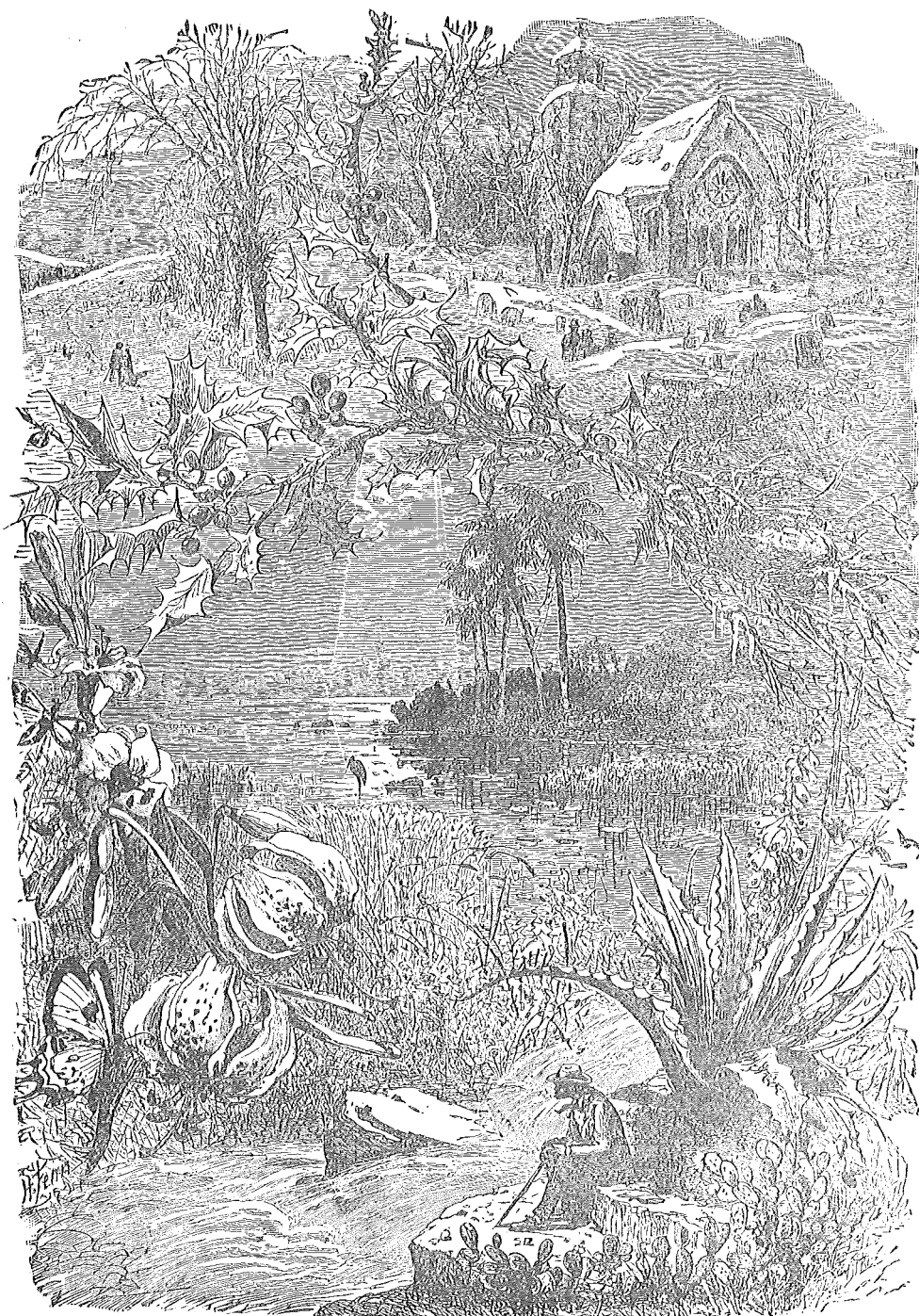
"Det er sandt! Glæder Eder over, at Jesus er født! raader Juletræet til os. Men hvorledes siger det det? Det vil jeg nu fortælle Eder.

I.

Da dette lille Grantræ endda stod ude i Skoven, kunde det have sagt os det Samme, som ethvert andet lidet eller stort Træ siger. Det kunde hve fortalt os den forunderlige Historie om Sedefornet som falder i Jorden og dor, men som den almægtige Gud ved sin Munds levende Aande vækker til nyt Liv, saa at det stille spirer i Jordens dunkle Skjød. Det kunde videre have fortalt os om Alt, hvad det har seet fra den Dag af, da det fra dette Jordens dunkle Skjød kom frem for Lyset som en sin Spire, og lige til den Dag, da man tog det fra dets Sted, efterat det var vovet og blevet til et helt Træ, — vistnok bare et lidet Træ sammenlignet med sine store Brodre og Søstre, men dog et Træ, der som de andre havde oplevet de herligste Ting. Hvor ofte havde Solen om Morgenen forgyldt dette lille Grantræ med sine Straaler! Hvor mange Nætter havde de funklende Stjerner lyst over dets

Julen i Norden og i Syden.

Hoved! Hvor mange Gange havde Himmelen fortalt det om Guds Vre, som Bibelen siger! Hvor ofte havde Fuglene paa dets Grøne sunget om denne Guds Vre! Alt, hvad Fuglene og Himmelen, Solen og Matten har sagt det, det siger Træet Eder igjen, kjære Børn; det taler til Eder om Gud, som ser Alt, som vaager over Alt med sit Øie, der aldrig sover, og som med sin evige Kjærlighed omfatter Alt, holder og bærer og beskytter og nærer Alt: Jorden og Himmelen og Fuglene og Eder selv!

II.

Men der kommer en Tanke for mig, en ret sorgelig Tanke! Vort lille Træ, det vil aldrig saa se mere Solen og Stjernerne og alt dette Deilige i Himmel og paa Jord.

"Hvorfor ikke det da?" afbrød et af Børnene mig ivrigt. — Og hun var næsten grædefærdig, for hun var allerede saa glad i dette lille Træ, som fortalte om saadanne skønne Ting. De andre Børn smilte, for de havde fortaact mig; men jeg saa dog, at heller ikke de havde saa langt igjen til Træerne.

"Ja," sagde jeg, "det er saa, det vil ikke mere saa se det. Thi det er dødt, vort kjære lille Træ. De have, som I se, hugget det af og alle disse Lys formaa ikke at give det Livet igjen. Derfor er der ingen Fugle, ingen Sol, ingen Stjerner mere for det. Og det vilde ikke hjælpe, om En bar det tilbage til det Sted, hvor det stod, og plantede det ned i Jorden igjen og vandede det, — det er dødt! Og ved I, kjære Børn, hvad denne Dod siger Eder? Lad os se! Vidste det igaar, at det idagmorges vilde blive afhugget?"

"Nei".

"Og hvad tænkte det vel, naar det saa paa sine store Brødre ved Siden af sig?"

"Det tænkte nok, at det engang skulde blive ligesaa stert som de."

"Ja, og det saa sig kanske alt i sine Dromme som Konge blandt Træerne og endda høiere end alle de andre. Hvor det skulde blive prægtigt! Det skulde trodse Stormen, løfte sit Hoved ind i Skyerne og

vugge paa sine Grøne ikke bare Smaafluglene, men de store Vrne, de fornemste blandt Alle! Og saa — saa ligger det pludselig der paa Jorden! Dets store Brødre græde rundt om det."

Børnene saa paa mig med store Øine; nogle af dem rystede vantro paa Hovedet.

"Forundre I Eder over det?"

"Ja vist, Fader! Kunne da Træerne græde?"

"Skjønne I ikke, Børn, at jeg ikke mere taler om Træerne?"

"Nei — hvad da om?"

"Kanskje om dig, du Lille der med dine røde Kinder. Sig mig, husker du ifjor Jul, hvor bedrøvede vi da Alle vare, fordi din lille Brøder, vor kjære Emil, laf for Doden? Vi vare saa glade i ham Alle, og dog maatte han dø! Huske I endda, hvad han saa gierne talte om, medens han var frisk, og selv efterat han var bleven syg?"

"O ja, han sagde bestandig: naar jeg bliver stor, ja" — — "Og vide I hvilken Dag han endda for sidste Gang sagde det?" — "Ja," sagde den ældste af Børnene, en Pige paa 12 Aar, "det husker jeg endda saa nøie. Det var just idag for et Aar siden her i Stuen, under Juletræet. Du og Moder vilde endda ikke pynte noget Juletræ, for I vare saa bedrøvede over, at Emil var saa syg. Men vi bad Eder Allesammen og han selv ogsaa, saalænge til I gjorde det; og saa maatte vi bære ham ind, og da han saa Træet med alle Lysene, klappede han af Glæde i sine tynde Hænder, og hans maatte Dine lyske ligesom i Skindet af alle Lysene, og det var, som om hans blege Ansigt igjen saa friskt og livligt ud. Og vi tænkte ogsaa, han kanskje nu vilde blive frisk igjen. Vi maatte bringe hans Julegaver paa Sengen til ham; men, da han havde lagt en liden Stund med dem, lagde han igjen Hovedet tilbage paa Pudsen og saa længe ganske stille og andægtig paa Træet med Lysene, derefter raabte han sagte Moder hen til sig og sagde til hende: "Naar jeg bliver frisk igjen og jeg bliver stor, saa vil jeg ogsaa gjøre et Juletræ til dig med endda

mange flere Lys og give dig noget rigtigt Pent!" Og Moder kyssede ham og vendte sig om og græd — vi skulde ikke se det, men jeg saa det aad'.

"Ja, hun vidste, at han ikke vilde blive frisk mere. Men sig mig, vare alle de Børn, som ikke opleve denne Jul med os, allerede syge isjor Jul?"

"Nei!"

"Og Alle de, som ikke kommer til at holde næste Jul med os her paa Jorden, ere de kanke syge iaar? — J se paa hverandre, kjære Børn, og jeg mærker, J begynde at forstaa mig. Der se J, hvad det lille Træ vil sige os, som blev afhugget da det endda kunde drømme om et langt Liv. Det siger os, at vi ikke ere sikre noget Aar, nogen Maaned, nogen Dag i vort Liv, det siger os, at vi skulle huske paa, der vil komme en Dag, hvor ogsaa vi ville blive løsrevne fra denne Jord, det siger det til Eder, saa unge J ere, ligesaa vel som til mig, der ikke er ung mere, og til de Gamle med hvidt Haar. Narene synes Eder saa lange, Børn, ja endog Maanederne, Ugene og Dagene blive Eder saa lange, især for Jul; hvorofte have J der talt mellem hverandre og regnet efter: endda 10 Dage, endda 9 Dage, endda 1 Dag, og saa endelig er det Jul! Men, naar nogle Aar ere gaaede og J ere blevene som vi ældre, da ville J nok finde, at Narene løbe hurtigt, meget hurtigt, og J ville sige som vi: "Tant, nu er det allerede Jul igjen, nu er allerede igjen et Aar forbi." Ak, der kommer saa mange Minder frem ved Juletræet, og mange Sorger skjule sig ofte bag Smilet. Man husker paa dem, som ikke mere ere med, paa Bedstefar, Bedstefar, som altid vare saa lykkelige ved at se Eders Glæde, paa smaa Sødske, der som vor Emil nu hviler i sin lille Grav under Sneen paa Kirkegaarden. En ser dem for sig, hvordan de for sprang saa glade og jublende omkring Juletræet. En tænker paa Alt det, som de sagde og gjorde — ligesom du, Marie, endda saa noie og tydeligt huskede Alt, hvad vor kjære lille Emil sagde og gjorde forrige Jul.

Dog, nok om det, kjære Børn! J se Alle saa bedrøvede ud og se forundrede paa mig. Jeg begyndte med at tale til Eder om den store Glæde, som Juletræet fortynder os, og nu ere vore Tanker blevene fulde af Sorg. Alligevel har jeg ikke glemt, hvad jeg vilde sige Eder, eller rettere sagt lade Træet sige Eder. Jeg vilde blot berede Eder, saa at J bedre kunde forstaa og tage til Hjerte, hvad det siger Eder.

III.

Det er altsaa afhugget, vort kjære Juletræ, det er dødt — men se, nu skinner det og lyser og straalet med mere Glæde og Herlighed end nogensinde i dets skønneste Dage før! Det er, som horte jeg det sige ved sig selv: "Er det virkelig mig? jeg, som endda ogsaa stod der ringe og uanseelig i den mørke Skov — hvilken Glæde omgiver mig idag!" Det husker paa de andre Træer, som endda staa igjen derude i Stoven. J have grædt over mig, mine Venner, fordi jeg blev taget fra Eder, J græde kanke endda. Tak for Eders Kjærlighed! Men, om J kunde se mig, hvor jeg nu er, hvor vilde J glæde Eder over min Lykke! Hvor vilde J erkende, at det ikke var nogen Fiende, som tog mig bort fra Eder! En Dag.... Men jeg tror virkelig, kjære Børn, at det ikke mere er Træet, som taler. Den der taler saaledes, det er — ja hvem er det?"

"Lille Emil."

"Ja, vor kjære lille Emil og Alle de, Smaa og Store, som ere gaaede ind fra denne Verdens Mørke til Himmelen's Lyse og uforgjængelige Herlighed. Ingen af dem er kommen tilbage for at fortælle os om, hvordan de have det; men En er kommen i deres Sted, En, som endda bedre kan fortælle os om Himmelen, ja En, hvem Himmelen's Herlighed tilhorte, endnu før Verden var. Denne ene, kjære Børn...."

"O, det er Jesus!"

"Jeg vidste nok, J vilde nævne ham. Ja, Jesus er det, som har lært os, at gennem Døden gaar Veien til det evige Liv i Himmelen; han har sagt os det vist og sikkert, at de Smaa, som vi her have mistet og komme ihu med Laarer de se deroppe i Fredens og Herlighedens Rige. De ere i den jaltige Evighed, hvor der, som Johannes siger, hverken er Sorg eller Strig eller Pine mere, men Alt er fult af Glæde og Jubel og Tak. Der behøve de ikke Lys eller Solens Skin; thi Gud Herren lyser for dem i sin Herlighed's Glæde. Der er Træer tusinde Gange skønnere og hertigere, Livsens Træ paa begge Sider af den rene krystallklare Flod, som udsæder fra Lamme's Throne, og det Træ bærer sine himmelste uforgjængelige Frugter. O, hvor utyktelige vi vilde være, om Jesus ikke var kommen til Verden. Dette Liv gaar saa snart, bruger saa mange Sorger, og dets Glæder ere saa flygtige og tunge ikke mætte vort Hjerte! Hvor god og miskundelig Gud har været, at han vilde sende os sin Son! Det har i Sandhed Grund, dette vort Juletræ, til at raabe til os: "Glæder Eder, ja glæder Eder, for Jesus er født!" (Fortf.)

Julevers.

1.

Mel. Den signede Dag, som vi nu se.
Den signede Stund, den Midnatstid,
Vor Herre han lod sig føde,
Da flared det op i Østertid
Til deiligste Morgenrøde;
Da Lyset oprandt, som Jordens Kreds
Skal lysne udi og gløde

Om levende blev høert Tre i Skov,
Og var saa høert Blad en Lunge,
De kunde dog ei Guds Raades Lov
Med værdelig Røst udslunge;
Thi evig nu stinner Livets Lys
For Gamle og saa for Unge.

2.

Julen har Englelyd
Vi med Fryd
Og barnlig paa Gud Faber
Forlader.
Vi var i Nød saa længe,
Dog hørte han vor Bøn,
Han ved, hvortil vi trænge,
Vor Frelser blev Guds Søn;
Thi vil vi Alle sjunge
Med Hjerte og med Lunge:
"Være være Gud
For sit Julebud!"

Bordvers.

Mel. Nu velan, vær frisk litmode.
Her vi sidde nu med Gammen
Mundt om dette Bord i Ring;
Gud velsigne Mtesammen,
Du, som raader alle Ting!
Giv os Helse, giv os glad,
Lad os aldrig fattes Mad!
Giv os Gjelebod tillige,
Glæd os, Gud, i Himmerige!

Gaade.

Mit Første er et Navn for noiste Mænd,
Og hyppigst vil man finde det paa Landel.
Mit Andet var en Gud med Sværd ved Lænd.
Og lidt om Vinterfæld J har vel sandet,
At ved mit Hæle Tid svandt hurtigt hen,
Mens jeg i Hjertet Sorg og Glæde blandet.

Børneblad

begynder, om Gud vil, fra Nytaar 1886 sin
12te Aargang med nyt Titelbillede og
en Række nye, skønne og store Billeder,
hvoraf ogsaa nærværende No. giver en Prove.
Det sendes alle gamle Abonnenter, som ikke
inden Nytaar have opslagt Bladet,
og som have betalt al gammel
Gjæld til dette Aars Udgang.

Betaler da strax al gammel Gjæld!

Betaler derrest saameget som muligt
i Forskud for det nye Aar! Den sæd-
vanlige **Præmie for Forskud** gives:
I indbunden Aargang af Bladet
for hver \$ 2.50, der er betalt i Forskud.

Send nye **Bestillinger** snarest muligt.

Prisen er fremdeles 35 Cts. pr. Expl.

Agenter, der selv holde Navneliste og
indestaa for Betalingen, erholde følgende
Reduktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

Adresse: **J. W. Frish,**

703 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Dybsøning

paa Gaarden i No. 10:

Sandskorn.

Optøst af C. V., Lanesboro, Minn.; C.
S., Georgeville, Minn.; G. A. S., Watson,
Minn.; D. C. E., Staud, Minn.; J. J. V.,
Brush Creek, Minn.; C. B., Amherst, Minn.

En Bog for Børn.

"Børnens Harpe" er en Samling
af aandelige Sange for Børn, som nylig er
udgivet af Pastorerne Bryhaugh og Juul i
Chicago. Bogen indeholder 211 nye og 17
engleste Sange og koster i Shertingsbind
40 Cts. pr. Expl., i Papbind 30 Cts. pr.
Exemplar. J Partier gives Rabat. Den kan
bestilles hos Rev. C. D. Bryhaugh, 195 W.
Erie Str. og hos Rev. D. Juul, 219 W. Erie
Str., Chicago, Ill.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.